

LUCY SKAER

Day Divider

25 oktober - 30 november 2019

Voor *Day Divider*, haar eerste solotentoonstelling in de galerie, stelt Lucy Skaer een geheel van werken voor die de rijkdom van haar praktijk overtuigend laten zien. Vertaald naar verschillende technieken (sculptuur, installatie, gravure, tekening en ook film), baseert haar praktijk zich op een voortdurende herinterpretatie van wat ze om zich heen ziet en ontdekt (in de natuur, de kunstgeschiedenis, naar aanleiding van menselijke ontmoetingen....).

In de linkerzaal heeft het werk op de grond de titel *In the Yew Woods, Arrows Rain Down, The Day is Bright and Open, Hare Darts for Cover and the Chord of C Minor Sounds*. Het werk vindt zijn uitgangspunt in de observatie van het *Livre de chasse*, een 14e eeuwse met miniaturen geïllustreerd boek. Dit boek toont - aan de hand van opmerkelijk gedetailleerde schilderijen - jachtscènes, de vangst van dieren en het stropen van hun huid. Skaer vertaalde deze delicate maar ook brute serie afbeeldingen naar motieven of dieren in een abstracte visuele taal. Wanneer men dit werk en de bijzondere titel ervan ontdekt, krijgt men de indruk dat men het kan lezen als een zin, zozeer lijkt het bepaald door een mysterieuze structuur of syntaxis. Naar analogie met spreektaal is ritme belangrijk in het werk van Skaer. Het kan traag, met horten en stoten of snel zijn, maar het is voortdurend onderhuids aanwezig in haar werk.

Aan de muur hangen twee uit brons gemaakte dierenhuiden, uitgebeeld in de vorm van boomschors. Door deze in metaal te vervaardigen maakt ze hen bestand tegen verrotting; door ze op de muur te tonen verandert hun status en worden de huiden emblemen. Het is een mooi eerbetoon aan de intieme band tussen de dieren-en plantenwereld, tussen mythologie en het echte leven, maar geeft ook het contrast weer tussen natuurlijk en artificieel, tussen leven en dood.

In de rechterzaal maken twee series werken, waarvoor Lucy Skaer zich op de atmosferische weergave van het *Livre de chasse* inspireerde, die beelden of fenomenen nog abstracter. Wanneer men deze werken van dichtbij bekijkt, begrijpt men dat Skaer een nieuwe leesbaarheid geeft aan het zichtbare door het abstracter te maken. Het idee van de transformatie, van de vertaling van een fenomeen naar een vorm, is symptomatisch voor haar manier van werken. Ze verplaatst, associeert ideeën, vervormt. De verticaal opgehangen bronzen *Day Dividers* vormen fysieke breuklijnen in de ruimte. Drie van de vier vormen zijn bedekt met olieverf - een medium dat men a priori niet associeert met koude en harde oppervlaktes - en doen denken aan de middeleeuwse beeldhouwkunst en aan de vele voorbeelden van polychrome beelden die de tijd overleefden.

De *Barometers* linken een in het brons versteend gebaar aan meetinstrumenten (een barometer en een thermometer) die elk met hun glanzende kleur een aanwijzing geven voor iets wat onzichtbaar is. Onder het zichtbare ligt als het ware het magische verscholen. De praktijk van de kunstenaar wordt gevoed door een werkmethode die gestes van overlappen en verbergen, onthullen en camoufleren aan elkaar koppelt. Dit is op treffende wijze te zien in de mooie associatie van een taxushouten diamantvorm en een identieke vorm in pottenbakkersklei, die tot stilstand kwam in een plooibeweging van mooie materialen - nobel hout en rekbare klei.

+32 2 644 34 54

www.meessendeclercq.be

<https://www.facebook.com/meessendeclercq/>

<https://www.instagram.com/meessendeclercq/>

In de achterzaal vormen drie keramische sculpturen opgesteld op een stapel bladen kopieerpapier een vrije interpretatie van de piëtas uit de Italiaanse Renaissance. Gefascineerd door een piëta van Benedetto Buglioni - leerling van de bekende familie della Robbia - die ze zag in het Carnegie Institute van Pittsburgh, inspireerde Skaer zich vrij op dit pathos-moment bij uitstek, om het lichaam van Jezus te isoleren op het moment van de kruisafname. Het is interessant te constateren dat het personage van de Maagd verdwijnt ten voordele van Jezus alleen. Ziehier een gefragmenteerd lichaam, open, ontleed, bedekt met stigmata en snijwonden, dat rust op een hoop bladen daterend uit een vergane tijd. Skaer steunt op een kwetsbaar evenwicht tussen de fascinatie voor antieke sculptuur en moderne nostalgie. Deze abstracte, liggende grafbeelden lijken onthecht te zijn van de aardse wereld en nodigen ons uit om eerder het idee van het lijden te beschouwen dan het beeld van Christus dood in de armen van een radeloze Maagd, dat normaal gezien door kunstenaars wordt getoond.

Aan de muur biedt een monumentaal papieren werk tegengewicht aan de vlekkeloze witheid van de keramieken door een abstracte uitlijning die alle realisme verwerpt. Met als startpunt een sculptuur van Henry Moore, wisselt Lucy Skaer een gezeefdrukt scherm en werk met bladzilver af om tot een compositie te komen die haar zin voor verhoudingen illustreert.

Geïnspireerd door de rijke verbanden die het reële met het sublieme onderhoudt, spant Lucy Skaer zich in om de essentie van bepaalde objecten en materialen te onthullen, en zo een persoonlijke en suggestieve interpretatie van elementen uit het verleden te brengen. Bovenop hun duidelijk zichtbare verscheidenheid verkennen al deze werken mechanismen waarmee we betekenis geven.

Lucy Skaer is een Engelse kunstenaar (geboren in 1975, woont en werkt in Glasgow) die in een aantal jaren internationale bekendheid verworven heeft in de artistieke wereld. Op 30 november 2019 opent ze een duotentoonstelling in het S.M.A.K. te Gent.

In 2007 was ze één van de zes kunstenaars om Schotland te vertegenwoordigen op de Biënnale van Venetië en in 2009 was ze finaliste van de Turner Prize. Haar recente tentoonstellingen vonden plaats in Talbot Rice Gallery, Glasgow (2018), KW in Berlijn (2017), Museo Tamayo, Mexico City (2017), Salzburger Kunstverein, Salzburg (2016), Musée Gallo-Romain, Lyon (2016), Witte de With, Rotterdam (2016), Yale Union, Portland (2013), Kunsthalle Basel (2009).

Lucy Skaer maakte deel uit van Carnegie International, 57th Edition 2018, Carnegie Museum of Art, Pittsburgh, en werd getoond in talrijke groepstentoonstellingen waaronder Documenta 14 (2017) met Rosalind Nashashibi, The Renaissance Society, Chicago (2013), The Metropolitan Museum of Art (2013), Carnegie Museum of Art, Pittsburgh (2010), Centre Georges Pompidou, Parijs (2010), K21 Düsseldorf (2010), Tate Britain (2009), the 5th Berlin Biennale (2008).